Ч. 16. Субота 4 лютого (22 січня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дна (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — Претенсиї Австриї і Угорщини до Босни перед делеґациями. — З делеґаций. — Мін. Пішон про відносини Франциї до Анґлїї і Росиї.

Суспільно-політична комісия палати послів радила дня 31 січня дальше над внесенями пос. Адлєра в справі управильненя часу праці в підприємствах удержуючих рух без перерви. По довшій дискусиї принято компромісове внесене пос. Ствертні, аби вибрати субкомітет з 5 членів, котрий має представити комісиї внесеня що до часу праці і забезпеченя недільного випочинку і перерви в праци в підприємствах, що суть безнастанно в руху, а особливо в промислі зелїза. До того субкомітету вибрано між иншими п. Чайковского. Предсїдатель передав субкомітетови всї внесеня, поставлені в часї дискусиї і заявив, що по укінченю праць субкомітету умістить справоздане на дневнім порядку. Субкомітет уконституовав ся, вибираючи пос. Чайковского предсїдателем.

В босанськім комісиї австрийскої делеґациї порушено оногди справу претенсий Австриї і Угорщини до Босни. В дискусиї між иншими взяв участь і п. президент мінїстрів бар. Бінерт. Він заявив, що в справі правно-державного становища Босни не хоче обговорювати квестиї компетенциї, але хоче звернути увагу, чи порушуване сеї справи є практичною річию. Бесїдник думає, що що-до правно-державного становища Босни і Герцеґовини є рішаючим правний титул, котрий входить в рахунок що-до впровадженя теперішного стану. Як сей правний титул треба передусїм уважати мандат, котрий силою берлиньского договору придїлено австрийскій монархії. Мандат сей мав цїлию не лише охорону австро угорскої монархії але і Европи перед неспокоями з причини неуправильнених відносин в обох тих краях. Се була пiдстава мандату, а не претенсиї, котрі не можна було виснувати з попередних відносин. Дальшим правним титулом теперішного стану є найвисша проклямация монарха, в котрій оголошено право зверхництва монархії, як також протокол entente з 26-го лютого 1909 р. між турецким і австрийским правительством. В II. арт. того протоколу сотворений новий стан Босни і Герцеґовини. В справі відмінного тексту анексийних предложень, то хоч угорский текст відмінний, то ходить тут о спосіб декляраціï, котра має історичний характер, практичного значіня не можна їй приписувати, бо оба закони відкликають ся згідно на § 5 з 1880. А після своєї законної постанови зміна відносин Босни і Герцеґовини до обох держав австро-угорскої монархії може наступити лише на основі угоди між обома законодатними тїлами. Питанє правно-державного становища Босни і Герцеґовини дїлить ся на квестию, яке є теперішне становище і як оно уложить ся на будуче. Що-до дотеперішних відносин то нема ріжницї в текстах обох законів, бо в обох законах постановлене виключно дальше треванє в силї закона з 1880. Друга справа тепер не актуальна, але вказаним є примінити ся до відповідного розвязаня її в своїм часї, а в тім взглядї скріплене економічних відносин з Боснею та Герцеґовиною має найбільше значінє. В додатку обговорював бар. Бінерт справу далматиньских зелїзниць, покликуючи ся на заяву зложену на послїдній сесиї делеґациї.

На послїднім засїданю комісиї справ заграничних австрийскої делеґациї заявив п. мінїстер справ заграничних ґр. Еренталь в справі інституту для розслїду краю і его населеня в Сараєві, що той інститут одержав субвенцию.

Що до резолюциї в справі охорони еміґрантів п. мінїстер замітив, що мінїстерство від многих лїт розширює сїть консулярних урядів. На охорону еміґрантів і робітників мінїстер

---

11)

ВУЙКО БЕРНАК.

З анґлїйского — Р. Конана Дойлє.

(Дальше).

— Ви нїчого не помітили на куверті листу? — спитала мене Сибіля.

Я пригадав собі на остерігаючі слова, які менї тодї так наклопотали голову.

— Ах, то ви були, що мене остерігали перед подорожию?

— Так, я. Я не мала иншого виходу.

— І длячого, коли вільно спитати?

— Бо я не хотїла, аби ви приїздили.

— Ви сподївали ся від мене якого лиха?

По короткій хвили відповіла на моє здивоване:

— Я бояла ся лиха для вас.

— Гадаєте, що менї зрозить тут яка небезпечність?

— Знаю на певно.

— Чи маю звідси відійти?

— Як можна найскорше.

— Від кого грозить менї небезпечність?

Дївчина знов хвилю вагувала ся; відтак обернула ся до мене рухом, немов би відкидала всяку обережність і сказала:

— Від мого вітця.

— Але длячогож від него?

— Мусите самі відгадати.

— Сии разом робите вашому вітцеви кривду. Противно він менї вчера вечер уратував житє.

— Уратував житє? А хтож хотїв вас позбавити житя?

— Два заговірники, котрих пляни я случайно відкрив.

— Заговірники? — Она поглянула на мене з зачудованєм.

— Они були би мене певно убили, колиб не ваш отець.

— Поки що він потребує вас ще для своїх цїлий. Він мав причину, аби вас заманити на замок Ґробоа. — А тепер була я отверта супротив вас, будьтеж і ви такі супротив мене. Чи вашому серцю була коли близька яка дївчина?

Моя кузинка ставала менї чим раз більше загадочною. То питанє при кінци так поважної розмови, здивувало мене більше як всьо попереднє. Але отвертість вимагала отвертости і тому не надумуючи ся, відповів я:

— Я полишив в Анґлїї найлїпшу і найвірнїйшу дївчину. Она називає ся Евгенія, Евгенія де Шоазель, братаниця старого князя.

Кузинка була очивидячки дуже вдоволена. Єї очи засьвітили, коли мене спитала:

— Любите дївчину щиро?

— Я нїколи не був би без неї щасливий.

— І не хотїли би єї покинути?

— Нї за що в сьвітї.

— І за замок Ґробоа нї?

— Навіть і за то нї.

Радістно здивована простягнула менї Сибіля обі руки.

— Простїть менї мою невічливість — сказала. — Будемо союзниками, не ворогами.

І наші руки стискали ся ще, коли отець знов увійшов.

VIII.

Сибіля.

В чертах страшного старцї проявила ся дивна мішанина вдоволеня і найбільшого зачудованя над так скоро заключеною нашою приязнию. І коли говорив тепер до дочки, не було в нїм нї слїду попередного гнїву. Але черти лиця Сибілї були недовірчиві і холодні.

— Мушу ще переглянути деякі важні папери — сказав. — То займе менї може годину часу. Люї певно буде цікавий оглянути парк, я лїпшого провідника як тебе, доню, не міг би собі бажати.

Она не противила ся, а що до мене то я був щасливий з его предложеня, бо давало менї нагоду близше пізнати мою загадочну кузинку, від котрої хотїв я ще не одного дізнати ся. Що мала значити та пересторога на листї? Звідки так живе заінтересованє моїми справами? То були важні питаня. Ми вийшли на сьвіжий морский воздух, перейшли дубову алею і війшли в парк. Ми обійшли довкола замок, оглядали его вежі, любували ся хорошими дубовими рамами вікон, старими мурами і привітливою верандою, обросло дикім виноградом.

застерігає собі на будуче жадане средств потрібних на розширенє сітий також фахових консулів. Від ряду літ приймає ся на урядників тих консулятів лише такі особи, котрі володіють бодай двома язиками, так що все можуть порозумівати ся з еміґрантами. Мінїстер згадує о статистицї еміґраційний, яку ведуть правительства обох половин монархії. Мінїстерство справ заграничних достарчає потрібних до того виказів статистичних. Мінїстерство то присьвячує пильну увагу справі переселенчій і в будучности не спустить єї з себе.

Відповідь мінїстра на ті резолюциї принято до відомости.

В комісиї маринарки угорскої делеґациї по замкненю загальної дискусиї і по короткій дискусиї подрібній, принято буджет маринарки і установлено комітет з 5 членів для розслїдження буджету Угорщини в доставах на маринарку. Слїдуюче засїданє комісиї відбуде ся по предложеню субкомітетом справозданя. — Комісия справ заграничних угорскої делеґациї відбуде засїданє в суботу о годинї 5 по полудни.

Французский сенат радив вчера над додатковими кредитами на марокканьску виправу.

Мінїстер Пішон обговорюючи вислови деяких бесїдників про відносини Франциї до Анґлії і Росиї заявив, що нїколи порозуміне Франциї з Анґлією не було повнїйше і нїколи союз Франциї з Росиєю не був тїснїйший як саме тепер. Франция разом з Росиєю працюють спільно для мира і хотять его скріпити, однако побіч сего бажає Франция забезпечити також і свою силу. Нїколи Франция не була в лїпшім полїтичнім положеню як тепер. В справі почдамского з'їзду заявив Пішон, що Франция була наперед повідомлена, що буде там бесїда о Персиї і баґдадскій зелїзници, а про инші справи повідомлювано Францию в часї з'їзду кождого дня як найточнїйше. Може вненити, що коли розходить ся о інтереси Франциї і о інтерес мира, то Франция не буде мати причини жалувати ся.

Новинки.

Львів, дня 3-го лютого 1911

— **В справі виміру еквівалентової належитости** оповіщує ц. к. краєва Дирекция скарбу що слїдує:

Дня 1 сїчня 1911 розпочало ся семе десятилїтє еквівалентової належитости. З тої причини, а в цїли виміру згаданої належитости за час від 1 сїчня 1911 до кінця року 1920 зарядило Мінїстерство скарбу розпорядженем з 10 жовтня 1910 в. д. з. ч. 186, що особи правні, обовязані до плаченя еквівалентової належитости мають найдальше до кінця цьвітня 1911 предложити візнанє (фасию) свого маєтку, а то після стану з 1 сїчня 1911. Особи правні, які мають свій осідок у Львові зглядно в Кракові або в окрузї повітового суду с. II у Львові зглядно в Кракові або в окрузї повітового суду краківского, мають внести візнанє в урядї виміру належитости у Львові зглядно в Кракові; всї инші мають его внести в дирекциї того скарбового округа, в котрім находить ся осідок дотичної правної особи.

То візнанє належить зладити на урядових формулярах, поданих в § 6 згаданого розпорядженя, а сї формулярі можна набути по цїнї 2 с. за аркуш в Економатї кр. Дирекциї скарбу у Львові (площа Цлова ч. 1) та но всїх галицких податкових урядах з виїмкою львівских. Зізнань зладжених не на урядових формулярах скарбова власть не прийме.

Докладнїйші вказівки що до змісту і форми візнань находять ся в мінїстерскім розпорядженю, наведенім на вступі. Відбитки его по цїнї 20 с. за штуку можна набути в Економатї кр. Дирекциї скарбу і в податкових урядах з виїмкою львівских.

В разї непредложеня візнаня в приписанім терминї, буде примінений § 80 закона о належитостях з 9 лютого 1850 в. д. з. ч. 50 в той спосіб, що через цїлий десятилїтний период, на котрий наступить вимір еквівалентової належитости, буде ся побирати в подвійній висотї.

Після §. 3 наведеного розпорядженя мінїстерского мають особи правні, котрим після закона прислугує цїковите або частинне увільненє від еквівалентової належигости, виказати скарбовій власти титул увільненя і виєднати его признанє.

— **З причини заметелий снїгових** здержано з днем 1 с. м. рух поїздів на слїдуючих лїніях зелїзничих: Янів-Яворів, Львів-Підгайцї, Тернопіль-Ходорів, Борки великі Грималів, Копичинцї-Гусятин, Копичинцї-Станиславів, Станиславів, Біла чортківска-Іване пусте, Тересин-Скала, Біла чортківска-Залїщики, Залїщики-Коломия, Коломия-Слобода рунґурска, Надвірна-Шепарівцї, Коломия-Делятин.

— **Репертуар руского народного театру** в Дрогобичи. (Саля міска. Початок о год. 7 вечером).

В понедїлок дня 6 лютого „Вій", фантастична оперета в 4 діях М. Кропивницкого.

Ві второк дня 7 лютого другий раз „Травіата", опера в 4 дїях Вердія.

— **Чума в Манджуриї і Хінї** ширить ся в страшенний спосіб. Єсть то т. зв. чума легкова, знана в Европі давними часами під назвою „чорної смерти", котра ширить ся в той спосіб, що люди віддихають тим самим воздухом, котрим віддихали заражені чумою і вдягають в себе зарадники, котрі відтак розмножують ся дуже борзо в легких, а дальше і в цїлім тїлї і спричиняють смерть иноді й до кількох годин. Найсильнїйше ширить ся чума в Манджуриї. Кореспондент нюйорского Heralda, котрий оногди приїхав до Харбіна, так доносить до сеї газети:

„З початку пошести тутешні люди були байдужні і приписували вину вибуху пошести Японцям, на котрих складали вину, що то они затроїли керницї, щоби тим способом вигубити кіньске населенє та запанувати в Манджуриї. В північній Манджуриї умирає що дня пересїчно около тисяч людий на чуму. З 30.000 жителїв Фудядзяну (передмістя Харбіна) половина втекла, друга половина дожидає смерти. Роблять ся приготовленя спалити тисяч домовин з трупами, бо не можна їх закопати в землі. При паленю попукало богато домовин і пси зачали трупи обгризати. Войско дістало приказ стріляти пси. В серединї міста стоїть від вчера рана кілька улиць в полумінї. Єсть гадка, що треба буде цїле місто спалити. Всї Европейцї і Японцї а також хіньскі урядники почтові і зелїзницї, коли виходять

Сибілля поясняла менї кожду подробицю, а єї слова сьвідчили о тім, як любим стало для неї то місце. Але єї становище господинї і моє як гостя в домі моїх предків видало ся їй прикрим.

— Не з вас була я невдоволена, а з нас — сказала. — Чи не подобаєм ми на зазулю, що усадовить ся в чужім гнїздї? Паленїю в сорому на гадку, що мій отець запросив вас як гостя до вашого власного дому.

— Може моя родина сидїла вже за довго під тою кришею — відповів я. — Може то було й добре для нас, що нас звідси прогнано. Борба о житє кріпить духа і тїло.

— Ви хочете вступити в службу цїсаря?

— Так.

— Чи знаєте, що тепер перебуває він тут в найблизшім нашім сусїдстві?

— Так говорили.

— Але ваше імя стоїть на списї прогнаних.

— Я не зробив цїсареви нїчого злого. Виступлю сьміло перед него і попрошу, аби приймив мене до своєї служби.

— Правда — сказала она — суть люди, які називають его самозванцем і бажають єму лиха; але то, що я о нїм чула, сьвідчить о его доброті і благородности. Впрочім, кузине, я гадала, що ви стали вже правдивим Анґлїйцем і прибули сюди з анґлїйскими грішми, аби кувати зраду против Франциї.

— Я зазнав в Анґлії лиш гостинности; в души полишив єм я все Французом.

— Ваш отець боров ся під Кіберон против нас.

— Ті борби належать до минувшого поколїня. Що до того я годжу ся з вашим вітцем.

— Не вірте словам мого вітця; судіть его по его дїлах — сказала Сибілля, піднявши палець — а передусім не зраджуйте перед ним моєї перестороги, бо будете мати моє житя на своїй совісти.

— Ваше житє? — шепнув я.

— Він не лякавсь би мене убити — скрикнула. — Він убив мою матїр. Не кажу, аби наложив на неї руку; але его безсердечна жорстокість убила єї. Тепер може зрозумієте мою бесїду.

Спомини цїлого ряду лїт повних гірких чувств і сумних подій віджили в груди тої дївчини. Єї лиця загоріли, хороші темні очи сьвітили. В єї високій, стрункій стати мешкав непохитний і хоробрий дух.

— Дивуєте ся певно моїй щирости, кузине Люї — сказала — тим більше, що ми ледве від кількох годин знаємо ся.

— Атже я ваш своях, Сибільо.

— То правда; а однако я нїколи була би не повірила, що ми так зможемо погодити ся. З тревогою і неспокоєм дожидала я вашого приїзду, а чувства, які я мала для вас при стрічи, теж не були для вас скриті.

— Не перечу — відповів я. — На перший погляд побачив я, як непожаданий був я вам.

— Дуже непожаданий — признала дївчина скоро — задля вас і задля себе. Задля вас, бо знаю мого вітця, задля мене, бо...

— Ну, бо? — спитав я здивований, коли она заклопотана замовкла.

— Ви повірили менї тайну вашої любови, Люї. Хочу відповісти на ваше довіриє. Моє серце не свобідне; і я заручена...

— Желаю вам з щирого серця щастя — сказав я. — Але що то має до дїла зі мною?

— Тяжкий воздух Анґлії запоморочив ваш ум, любий своякче — сказала Сибіля і потрясла головою. — Але я можу чей яснїйше говорити, коли знаю, що й ви нїколи не згодите ся на плян мого вітця. Отже слухайте, Люї, мій отець хоче нас подружити. Тодї всї претенсиї до Гробоа були би в однїй руцї; тодї може собі прийти, що схоче — Бурбони чи Наполеон — нїчо вже не захитає его становищем.

Отже звідси его старанє о мою одїж, звідси бажанє, аби я як можна найлїпше виглядав, звідси також гнїв на неприявтне принятє зі сторони Сибілї і вдоволенє на вид нашої видимої дружби, яку він зле зрозумів!

— І менї здає ся, що ваша правда — скрикнув я.

— Чи моя правда! Подивіть ся лиш, як він нас підглядає.

Я відвернув ся від пахучих, сьвіжим сїном вкритих лук і поглянув в гору на замок. Справдї, з кута одного вікна виглядало мале, жовте лице старого. Сейчас помітив, що ми его відкрили і став приязно махати до нас рукою.

— Тепер знаєте, длячого уратував вам житє — сказала Сибіля. — Хоче, аби ви оженили ся зі мною, а до того потребує вас живим. Але скоро побачить, що з его наміру не буде нїчого, тодї полишить ся для него лиш одна дорога, аби забезпечити ся перед поворотом Лявалїв, а то...

Она перервала.

Тепер стала менї ясною небезпечність, в якій я опиниів ся. Нїхто в цїлій Франциї не журив ся мною. І колиб я одного дня зник, хто спитав би о мене? Я був отже цїлковито в руках того чоловіка, котрого страшну жорстокість я вчера пізнав.

— Але — сказав я — він чей знає, що ваше серце несвобідне?

— Очевидно що знає — відповіла — і то найбільше мене непокоїть. Бою ся о вас і о мене, але ще більше о Люсияна. Хто стає на дорозї намірів мого вітця, той пропав.

(Дальше буде).

убирають на себе фантастичне одїнє — довгу і широку рясу з білої ґази моченої в йодоформі. Ряса тота вкриває їх цїлих з головою так, що лиш на ніс і на рот зроблені в ній малі отвори.

З якою силою виступає чума можна но тім тім зміркувати, що дня 29 січня в самім Харбінї згинуло на улици 15 людий, хоч в самім сїм мі- тї пошесть виступає далеко слабше як на передмістю Фудядян, котре замкнене цїле кордоном войсковим.

— **Орґанїзация Русинів в Бразилії.** В Прудентополи відбуло ся в грудни м. р. велике народне віче, на котрім вибрано верховну власть орґанїзациї „Народну Раду“. Участників віча явило ся так велике число, що велика саля театральна не могла їх помістити і віче відбуло ся на площи за театральним будинком. Предсїдателем віча вибрано п. Клима Ґутковского, редактора „Прапора“, котрого опісля вибрано також однодушно і головою „Народної Ради“. Відтак вибрано одноголосно заступником голови п. Василя Войтовича. Секретарами вибрані: Василь Лопатюк і Їлько Станкевич, касиєрами: Андрей Гоцайлюк і Теодор Ратушний, видїловими: Дмитро Берегулька, Семко Кукурудза і п. Михаїл Ваврів; краевого інспектора, який після уважи „Нар. Зїзду“ в Куритибі має рівнож війти до „Народної Ради“ яко відпоручник Ради Шкільної, віче не вибрало, лиш вибір полишило „Радї Шкільній“.

Тепер мають бразилїйскі Русини в ріжних кольоніях вибрати своїх депутованих до „Народної Ради“, котрі будуть посередниками між поодинокими Русинами а „Народною Радою“ і через котрих „Народна Рада“ буде радити і опікуватись і найдальшими кольоніями. Вибирайтеж — накликує „Прапор“ — як найскорше своїх депутованих та присилайте до затверджування „Народній Радї“. У всїх своїх товариствах скликуйте видїли та ухвалюйте, що ваше товариство приступає до центральної орґанїзациї, до сего Союза Народної Ради, бо лиш той Русин буде міг користати з „Народної Ради“, котрий нележить до свого товариства в своїй кольонїї, а то товариство приступило до „Народної Ради“. Де нема товариства, то завязуйте як найскорше у себе товариство чи то під назвою „Читальня Просьвіти“ чи тов. Шевченка чи під якою иншою назвою, коби лиш товариство, коби лиш получити ся в тім товаристві в один гурток, коби лиш з'орґанїзуватись; а то товариство, значить ся, той гурток людий в товаристві нехай приступає до Союза Народної Ради. Коли отже в кождій кольонїї буде товариство а до товариства будуть належати всї Русини тої кольонїї, а всї товараства з цїлої Бразилії приступлять до Союза Народної Ради, то тим самим всї Русини в Бразилії будуть належати до Союза Нар. Ради, а ся Рада буде тогди правдивою представителькою усїх Русинів в Бразилії, буде правдивою „Народною Радою“, з котрою як правительство так і инші народи будуть мусїли числити ся, і котра тогди буде могла богато добра зробити як для покривджених одиниць так і для цїлого українського народу.

На тім самім вічу вибрано дальше „Шкільну Раду“, до котрої вибрано предсїдателем однодушно о. Маркіяна Шкирпана; заступником предсїдателя п. Василя Равлика, секретарем Микиту Дутчака; касиєрами Федора Тихого і Василя Грицишина а радними Івана Гладкого, Василя Ґаврона і Василя Угрина. До контрольної комісиї вибрано Михайла Брикайла і Григория Таращука.

Отець Криницкий обговорював відтак докладно значінє „Шкільного Союза“ та завзивав до як найскоршого заснованя комітетів шкільних по кольоніях, котрі мають займатись приєднуванєм членів до Союза Шкільного та збиранєм від членів вкладок. Наконець ухвалено, щоби члени „Народної Ради“ були заразом головним комітетом „Народної Друкарнї“ тим більше, що „Прапор“ з хвилею, коли „Народна Рада“ війде в житє, переходить на неї і стає власностию цїлого народу.

— **Дрібні вісти.** Гал. Каса ощадности єсть від 1 с. м. отверта для вкладок і по полудни від 5 до 7 години. — В Красївцї і Кипячці тернопільского повіта лютить ся тиф пятнистий. — В львівскім старостві викрито мальверзациї. По щезненю комісаря Холоневского, котрий заступав старосту Шидловского, переведено шконтрум фондів старостьв і викрито, як кажуть, брак около 22.000 кор. — Від якогось часу ходить чутка, що Мацох, звістний чернець-убийник з Ченстохови, втїк з вязниці в Петрокові. Чи се правда, годї знати. — В Татрах впали величезні снїги і тепер роблять ся так величезні осуги або лявіни. Один такий осуг злетів з гори на замерзле озеро Морске Око і заломив лїд на нїм. В иншім місци другий осуг знищив 300 метрів лїса. — Официяптка почтова п. Софія Каспровичівна згубила на ул. Скарбківскій 90 кор. банкнотами. — Микитї Соломцї, розвозителеви печива, вкрадено вчера рано на ул. Вірменьскій ручний візок на двох колесах до розвоженя хлїба. — В Льондонї відбула ся оногди карна розправа против якогось Едварда Мілїюса, котрий допустий ся обиди чести анґлїйского короля в той спосіб, що розпустив чутку, мов би то теперішний король, коли ще був молодим офіцимом, повінчав ся потайком з якоюсь дамою а відтак покинув єї і оженив ся з теперішною королевою. Мілїюса засуджено на рік вязниці. Заступник короля сказав в суді, що король уповажнив єго заявити, що не заключав нїякого супружества крім з королевою і хотів станути до розправи, але єго правні дорадники відрадили єму, бо се було против конституциї.

Телеґрами.

Відень 3 лютого. Комісия правнича мала нинї відбути засїданє, але з причини браку комплету засїданє відложено до 8 с. м.

Ню-Йорк 3 лютого. З Ель Пазо доносять, що поліция в Хуарес (Juarez) в Мехіку висадила у воздух всї правительственні запаси пороху, щоби не дістали ся руки ворохобників.

Будапешт 3 лютого. Міністри Ґломбіньский і Маєр приїхали тут вчера вечером.

Ню-Йорк 3 лютого. Із жертв вибуху розпізнано доси тїла 8 осіб; 11 брак і нема сумнїву, що они також згинули. Кілька сот осіб єсть легко ранених.

Харбін 3 лютого. Оногди померло тут на чуму 23 осіб, в тім двох Европейців, а іменно фельчер (помічник лїкарский) і один з урядників санїтарних. Вчера занедужав лїкар Міхель, 4 урядників санїтарних і один вояк.

Томск 3 лютого. З тутешного технольоґічного інститута видалено 375 студентів за то, що брали участь в заказаних зборах студентских.

По (Ран) 3 лютого. Летун Ле Мартен забрав на свій лїтак з одною площею (моноплян) ще сїм подорожних і лїтав з ними через 5 мінут. Загалом тих 8 осіб, що сиділи на лїтаку, разом з бензиною важили 520 кільоґрамів. Летїли зі скоростию 70 кільометрів на годину.

Рим 3 лютого. „Observ. rom.“ доносить: Папа іменував монсїньора Бавона апостольским нунцием у Відни.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. піоля часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненим числом мінутовим.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, **9·50**.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·03
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, **3·55**, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10 11·38.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, **9·35**, **2·23**, 10·36 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·35, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, **3·40**, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.